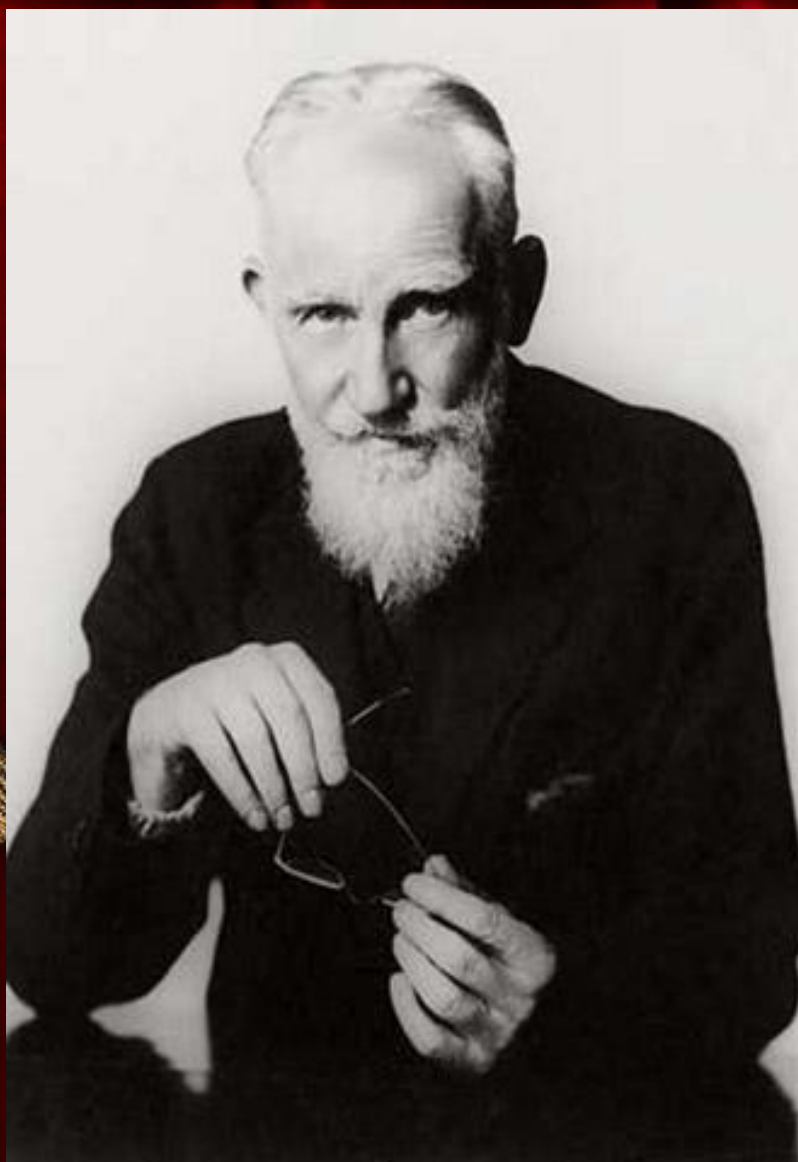

Бернард Шоу “Пігмаліон”

Підготувала учениця
10-В класу ЗОШ №2
Хоцька Інна

Джордж Бернард Шоу – видатний англійський драматург, театральний критик, громадський діяч. Його драматургія стала одним з найпомітніших явищ літератури кінця ХІХ – першої половини ХХ ст.

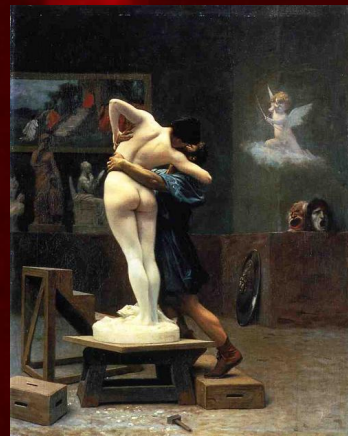
Шоу народився 26 липня 1856р. в Ірландії, у Дубліні, в родині дрібного службовця. У 1871 році п'ятнадцятирічний Шоу починає працювати клерком. У 1876 році він переїздить до Англії.

Наприкінці 70-х років Б. Шоу остаточно обирає шлях професійного літератора. У 1885 році Шоу створює свою першу п'єсу "Дома удівця", з якої почалася "нова драма" в Англії і яка ввійшла до циклу "Неприємних п'єс".

Серед творів, написаних Б. Шоу до Першої світової війни, найширшої популярності набула комедія "Пігмаліон" (1912) і п'єса "Дім, де розбиваються серця" (1913-1917). Вони відкрили новий період творчості Шоу.

Вихідною точкою написання твору для драматурга був античний міф про Пігмаліона, скульптора, який зневажливо ставився до кохання, надаючи перевагу мистецтву. За це богиня Афродіта покарала його: вона наслала на Пігмаліона кохання до найпрекраснішого його витвору – статуї богині Галатеї. Вражений коханням, Пігмаліон змушений страждати, бо його кохана залишалася лише витвором із холодного каменю. Пігмаліон вблагав Афродіту оживити Галатею. Статуя ожила і, перетворившись на жінку, стала дружиною Пігмаліона.

Стелла Патрік Кемпбелл

Гроу Г'есу

Б. Шоу задумав п'єсу "Пігмаліон", розраховуючи на відповідну виконавицю ролі Елізи – відому блискучу англійську актрису Стеллу Патрік Кемпбелл. Саме вона й зіграла цю роль у спектаклі, який поставив сам драматург на сцені Театру його величності 1914 року. Пізніше ця п'єса лягла в основу прекрасного бродвейського мюзиклу, а потім і фільму «Моя прекрасна леді». Після Першої світової війни це був один із найпопулярніших творів Б. Шоу (саме через нього у Англії почалася «ШОУманія»), який став називати свій твір "романом у п'яти актах". Це оригінальне визначення жанру п'єси з'являється не дарма - так підкреслює Б. Шоу глибокі зв'язки своєї драматичної творчості з романом, прозою.

“Пігмаліон” - це драма-дискусія, у якій головну увагу автор приділяє не зіткненню характерів, а протиставленню точок зору, суперечці персонажів, яка стосується моральних чи філософських проблем.

Дійові особи:

- Хіггінс – вчитель фонетики
- Пікерінг – полковник, друг Хіггінса
- Еліза Дуліта – вулична квіткарка
- Альфред Дуліта – батько Елізи
- місіс Пірс – служниця в домі Хіггінса
- місіс Хіггінс – мати Хіггінса

Сюжет п'єси

Професор фонетики Хіггінс, який у драмі Шоу виступає своєрідним Пігмаліоном, укладає парі з полковником Пікерінгом, що він проведе науковий експеримент - за кілька місяців навчить вуличну торговку квітами Елізу Дуліта правильній вимові і зробить так, щоб "її з успіхом могли прийняти за герцогиню". Експеримент Хіггінса дає блискучі результати. Еліза, яка знала лише лихо й злидні, в атмосфері поваги до її особистості виявляє надзвичайні здібності, розум, талант і почуття внутрішньої гідності. Пігмаліон-Хіггінс веде Елізу в аристократичне суспільство, і вона затьмарює світських дам не лише красою. Під "маскою" квіткарки приховувалась розумна, вразлива, шляхетна душа. Гепер Еліза сама навчає Хіггінса, дорікає за легковажність і непродуманість наслідків експерименту: бути квіткаркою вона вже не може, а місця у світі, що перед нею відкрився, вона не має. Що ж робити з Елізою? Це питання постає не лише перед Хіггінсом, але й перед самим автором "Пігмаліона", в атмосфері комедії витають натяки на почуття кохання, що зароджується, хоча й не зовсім усвідомлено. Але Шоу не мав наміру завершувати свою п'єсу шлюбом "Пігмаліона" і "Галатеї". Одружитися з Хіггінсом, із Фредді чи з вельможним герцогом - мало для його героїні, справжнє покликання якої бути вільною людиною.

Автор п'єси Б. Шоу ставить у своєму творі важливу проблему: чи дозволяється людині втручатися в долю іншої людини, чи має вона моральне право змінювати її, навіть тоді, коли все це робиться з кращими намірами. Професор Хіггінс змінює особистість Елізи, але він зовсім не замислився і, звичайно, не подбав про те, як вона буде жити далі. Що ж робити з Елізою? Це питання постає не лише перед Хіггінсом, але й перед самим автором "Пігмаліона" "Навіщо ви відняли у мене мою незалежність?" - запитує ображена дівчина. Так само жертвою необдуманих жартівливих слів професора став і її батько смітляр Альфред Дулітл. Саме йому він завдячує зміні своєї долі.

Everybody's Magazine
NOVEMBER, 1914 VOL. XXXI, NO. 3

THE PYGMALION

A Romance in Five Acts
By BERNARD SHAW

ILLUSTRATIONS BY HAY WILSON PRESTON

ACT I

COVENT GARDEN at 11:05 P.M. Torrents of heavy summer rain. Cab whistles blowing furiously in all directions. Picketers running to shelter into the market and under the portico of St. Paul's Church, where there are already several people, among them a lady and her daughter in evening dress. They are all fleeing the gleams of the rain, except one man with his back turned to the rest, who seems wholly preoccupied with a notebook in which he is writing busily. The church clock strikes the first quarter.

"OH, BY BYE, A BLOOMER OFFER, CAPTAIN."

THE DAUGHTER (in the space between the central pillars, close to the one on her left): I'm getting chilled to the bone. What can Daddy be doing all this time? He's been gone twenty minutes.

THE MOTHER (in her daughter's right): Not so long. But he ought to have got in a cab by now.

A BYSTANDER (in lady's right): He won't get no cab now, until half-past eleven, unless when they come back after dropping their theatre fares.

THE MOTHER: But we must have a cab. We can't stand here until half-past eleven. It's too bad.

THE BYSTANDER: Well, it ain't my fault, ma'am.

(Facing the girl, to George's Personal Office)

172

Отже, у своїй п'єсі "Пігмаліон"
автор підносить ідею
відповідальності творця за своє
творіння, за його майбутню долю і
висвітлює такі проблеми:
природна рівність людей, культура
мови, духовний розвиток.